

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 2 października 2020 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powód (...) z siedzibą w (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego R. S. kwoty 6648,52 zł z wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od kwoty 6.000,00 zł od dnia 18 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt I Nc 308/20 dnia 4 listopada 2020 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Głubczycach orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

We wniesionym w terminie i bez braków sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany, działając przez profesjonalnego pełnomocnika, podniósł zarzuty polegające na tym, że: powód nie spełnił świadczenia; pozwany chciał zawrzeć inną umowę, niż będącą przedmiotem procesu; powód nie przedłożył dokumentów; w przelewie na 1 grosz jest inny numer umowy niż ten dołączony do pozwu; dokumenty, w tym umowa, nie są podpisane; umowa zawiera niedozwolone klauzule umowne, które nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwanym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 marca 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła z R. S. umowę pożyczki nr (...). W dniu 19 marca 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła z R. S. aneks do umowy pożyczki nr (...). Zgodnie z załącznikiem numer 1 do umowy pożyczki i do aneksu całkowity koszt pożyczki 5.500,00 zł wynosił 1.155,00 zł, natomiast prowizja 1.109,79 zł. Okres pożyczki wynosi 30 dni. Zgodnie z załącznikiem 4 do umowy pożyczki wysokość odsetek za nieterminową płatność jest równa odsetkom maksymalnym za opóźnienie.

Dowód: wydruk umowy pożyczki k. 5-8v, aneks k. 9-16.

W dniu 18 marca 2019 roku dokonano przelewu z tytułu umowy nr (...) w kwocie 5.500,00 zł na konto R. S. tytułem pożyczki z informacją o kwocie do spłaty 6.655,00 zł nr rachunku (...).

Dowód: dowód przelewu k. 17

W dniu 19 marca 2019 roku dokonano przelewu z tytułu umowy nr (...) w kwocie 500,00 zł na konto R. S. tytułem dodatkowej kwoty z informacją o kwocie do spłaty w wysokości 7.155,00 zł nr rachunku (...).

Dowód: dowód przelewu k. 18

Umową cesji z 21 czerwca 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeniosła na (...) z siedzibą w (...) wierzytelność przesługującą jej od R. S. w kwocie 7.104,39 zł z tytułu umowy pożyczki nr (...).

Dowód: umowa cesji z załącznikami k. 20-32

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z utrwalonym w doktrynie i judykaturze poglądem pożyczka może być zawarta w dowolnej formie (przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2002 r., sygn. akt I CKN 1086/99), z tym, że stosownie do art. 720 § 2 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy) umowa pożyczki, której wartość przenosi 500 zł, powinna być stwierdzona pismem. Określenie „stwierdzona pismem” nie oznacza, że umowa pożyczki powinna być zawarta w formie pisemnej, oznacza to jedynie istnienie pisma stwierdzającego fakt zawarcia umowy pożyczki. Zarówno obowiązująca poprzednio na mocy art. 720 § 2 k.c. forma pisemna (stwierdzenie pismem), jak i obowiązująca obecnie (od 8 września 2016 r.) forma dokumentowa, są wymagane jedynie dla celów dowodowych (ad probationem).

Zgodnie z art.74 § 1 k.c. zastrzeżenie formy pisemnej bez ryguru nieważności pociąga za sobą pewne ograniczenia dowodowe, co oznacza, iż w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Wyjątek od tej zasady wprowadza § 2 powyższego artykułu, zgodnie z którym „mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli (...) fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma”.

Dowody z przelewów bankowych dokonanych przez powódkę, a podpisane wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanego (k. 17, 18) i zawierające konkretne dane zawartej umowy potwierdzają zawarcie przedmiotowej umowy pożyczki. Dokumenty te wraz z wydrukiem umowy pożyczki oraz twierdzeniami pozwu pozwalają określić treść stosunku prawnego łączącego strony. Wbrew twierdzeniom pozwanego materiał dowodowy zawarty w aktach nie zawiera dowodu przelewu na 1 grosz ani informacji o zamiarze zawarcia przez pozwanego innej umowy, a zatem całość zarzutów w ocenie Sądu odnosi się do innej sprawy, niż ta procedowana pod tut. sygn. I C 357/20.

Podobna ocena tyczy się kwot prowizji pobranej przez pierwotnego wierzyciela, albowiem za udzielenie pożyczki w łącznej kwocie 6.000,00 zł pozwany miał zwrócić 7.155,00 zł zgodnie z informacją zawartą w tytule przelewu (k.18). W rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. za sprzeczne z dobrymi obyczajami należy uznać m.in. działania wykorzystujące niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r, sygn. akt VI ACa 771/10).

Porównując sumę kapitału (6.000,00 zł) do całkowitego kosztu (1.155,00 zł) stwierdzić należy, że nie tylko nie narusza ona równowagi stosunku stron, lecz warunki pożyczki można nazwać wręcz preferencyjnymi w porównaniu do prowizji udzielanych chociażby w systemie bankowym. Ponadto pełnomocnik pozwanego nie wskazał żadnych konkretnych postanowień umowy, które naruszałyby równowagę kontraktową stron, bądź stanowiły klauzule abuzywne. Sąd również z urzędu takowych nie stwierdził. Natomiast w replice powoda (k. 63-68) znajduje się algorytm do wyliczenia wysokości prowizji i kosztów pożyczki zgodnie z obowiązującymi przepisami, który potwierdza prawidłowość i zgodność z prawem działania pierwotnego wierzyciela.

Z udzielonej kwoty pożyczki wraz z prowizją z tytułu umowy (...) wierzyciel dochodzi roszczenia w kwocie 6.000,00 zł tytułem kapitału oraz 648,52 zł tytułem prowizji, a więc mniej, niż wskazano w uzasadnieniu pozwu oraz przelewach dołączonych do akt. Wierzyciel ma pełne prawo dochodzić części wierzytelności bez odsetek skapitalizowanych. Sąd miał przy tym na względzie rozbieżności w wysokości prowizji wynikające z uzasadnienia pozwu (1.210,22 zł) oraz w tytule przelewu (k. 18) w wysokości 1.155,00 zł jednak z uwago na dochodzenie roszczenia w niższej wysokości od wskazanych (648,52 zł) powyższe rozbieżności nie mają znaczenia dla zasadności żądania pozwu. Przy tym pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie tylko nie wykazał, by spełnił część świadczenia, lecz wręcz zaprzeczał istnieniu przedmiotowego stosunku prawnego.

Tym samym uwzględniając dokumenty podpisane przez pełnomocnika powoda, a więc stanowiące dokument prywatny, tytuły przelewów na łączną kwotę 6.000,00 zł tytułem kapitału pożyczki (...) na konto R. S. nr (...) Sąd zasądził kwotę 6.000,00 zł tytułem niespłaconego kapitału. Nadmienić należy, że profesjonalny pełnomocnik pozwanego dysponując dokumentacją dołączoną do odpisu pozwu mógł wykazać, że przedmiotowe konto nie należy do R. S., bądź złożyć wyciąg z konta wskazujący na brak wpływu kwot z tytułu przedmiotowej pożyczki. Powyższych czynności pełnomocnik nie dokonał, a zatem w ocenie Sądu powód wykazał, że pozwany P. S. otrzymał kwotę 6.000,00 zł tytułem kapitału pożyczki (...) udzielonej przez pierwotnego wierzyciela.

Nie budziły wątpliwości Sądu okoliczności związane z prawidłowością cesji, w zakresie których pełnomocnik pozwanego nie podniósł zarzutów, zaś powód wykazał przysługiwanie wierzytelności pierwotnemu wierzycielowi oraz prawidłowość umowy cesji. Również nie budziła wątpliwość Sądu data wymagalności roszczenia, co do której pełnomocnik pozwanego nie wypowiedział się, natomiast zgodnie z twierdzeniami pozwu roszczenie stało się

wymagalne 18 kwietnia 2019 roku z upływem terminu spłaty przedmiotowej pożyczki. Powyższa okoliczność również logicznie wynika z dat przelewów pożyczki (18 i 19 marca 2019 roku) i charakteru pożyczki (30-dniowa).

W artykule 230 k.p.c. mowa jest o tzw. faktach milcząco przyznanych. Kodeks postępowania cywilnego, w związku z wszczętym postępowaniem nakłada na pozwanego obowiązek wdania się w spór (art. 221), a nadto złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 210 § 2 k.p.c.). Strona sama musi pilnować dopełnienia obowiązków procesowych, spoczywających na niej. Jeżeli ich nie wypełni, ponosi skutki prawne swych zaniedbań. O tym, czy ma zastosowanie art. 230 k.p.c., decyduje zebrany w sprawie materiał dowodowy, przy uwzględnieniu charakteru i przedmiotu postępowania. Sąd musi zatem, na podstawie wyniku całej rozprawy, tj. wszystkich okoliczności sprawy, całego materiału procesowego, nabrać przekonania, że strona nie zamierzała i nie zamierza zaprzeczyć istnieniu faktów przytoczonych przez stronę przeciwną (wyrok SA w Białymstoku z 28.02.2018 r., I ACa 822/17, LEX nr 2516254).

W tym miejscu przedstawić należy szczególne reżimy dotyczące postępowania uproszczonego, w którym wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Przede wszystkim z uwagi na prekluzję pozwany traci możliwość powoływania nowych zarzutów po złożeniu środka zaskarżenia a tym bardziej po wniesieniu apelacji. W piśmie zawierającym środek zaskarżenia od nakazu zapłaty pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości czy w części oraz przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy (art. 480³ § 2 k.p.c.)

Zgodnie z ogólną normą art. 381 k.p.c. również na etapie postępowania apelacyjnego obowiązuje prekluzja co do dowodów, albowiem sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Tym samym co do zasady na etapie postępowania apelacyjnego obowiązuje zakaz przedstawiania nowych dowodów przez strony postępowania. Artykuł 381 k.p.c. został wprowadzony głównie w celu dyscyplinowania stron, przez skłonienie ich do przedstawiania całego znanego im materiału faktycznego i dowodowego już przed sądem pierwszej instancji. Jednocześnie tym sposobem ustawodawca zapobiega także przewlekłości postępowania. Obostrzenia zawarte w cytowanym przepisie są wyrazem dążenia do koncentracji materiału procesowego. Dla strony zapobiegliwej i dbającej należyćie o swoje procesowe interesy, obostrzenia te nie stanowią przeszkody w zrealizowaniu celu procesowego, w szczególności polegającego na ujawnieniu prawdy materialnej. Nie istnieją przepisy nakładające na Sąd obowiązek działania we wskazanym zakresie z urzędu i wyręczenia stron w obowiązku stawiennictwa na rozprawę i ustosunkowania się do zarzutów.

Kolejnym istotnym odstępstwem postępowania uproszczonego (wszystkie sprawy o świadczenie, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekracza dwudziestu tysięcy złotych zgodnie z nowym brzmieniem art. 505¹ k.p.c.) jest preferowane dyrektywy szybkości postępowania kosztem nawet prawdy formalnej. Zgodnie z art. 505⁶ § 3 k.p.c. jeżeli sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Zgodnie z art. 505⁹ k.p.c. apelacji w sprawie w postępowaniu uproszczonym nie można oprzeć na zarzucie błędu w ustaleniach stanu faktycznego, chyba że wynikły z naruszenia określonego i konkretnie wskazanego przepisu proceduralnego. Zgodnie z art. 505¹² § 1 k.p.c. wyrok wydany w postępowaniu uproszczonym można uchylić jedynie przy realizacji koniunkcji przesłanek naruszenia prawa materialnego, i braku wystarczających podstaw do zmiany wyroku wskutek materiału dowodowego zawartego w aktach oraz w przypadkach określonych w art. 386 § 2 i 3 (P. Pogonowski [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom. II. Artykuły 367–505(39), red. T. Wiśniewski, Warszawa 2021, art. 505¹²). Zgodnie z art. 505¹² § 1¹ w sprawach określonych w art. 505⁸ § 4 przepisu § 1 nie stosuje się, a zaskarżony wyrok może zostać uchylony tylko w przypadkach określonych w art. 386 § 2 i 3. Tym samym uchylenie wyroku wydanego w postępowaniu uproszczonym na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. (nierozpoznanie przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości) stanowi rażące naruszenie ww. przepisów przez Sąd Drugiej Instancji, albowiem Sąd ten

w postępowaniu uproszczonym działa co do zasady reformatoryjnie. Co więcej, wyrazem dyrektywy szybkości postępowania jest również art. 505¹² § 3 k.p.c., zgodnie z którym Sąd drugiej instancji oddala apelację również wtedy, gdy mimo naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania albo błędnego uzasadnienia zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt. I wyroku, zasądzającym od pozwanego R. S. na rzecz powoda (...) z siedzibą w Z. kwotę 6 648,52 zł, wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 6 000,00 zł od dnia 18 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. 2 na podstawie art. 98 k.p.c. Powód poniósł następujące koszty: 400,00 zł opłata sądowa od pozwu, 17 zł opłata skarbową za pełnomocnictwo, 1.800,00 zł wynagrodzenie pełnomocnika. Łącznie koszty wynoszą 2.217,00 zł.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem
3. kal. 14 dni

G., dnia 11 marca 2021 r.